

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO-SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj, 01 0 K 007467 13 K
Bihać, 24.02.2014.godine

Pravosnažno 22.06.2015. godine.
Presudom Vrhovnog suda F BiH broj
01 0 K 007467 14 Kž 6 od 22.06.2015.
godine potvrđena prvostepena presuda.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Kapić Reufa kao predsjednika vijeća, Hergić Ernese i Delić Deliste kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Rahmanović Senide, u krivičnom predmetu ovog suda broj 01 0 K 007467 13 K, koji se vodi protiv optuženog Mujagić Sulejmana sina S., zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, nakon održane glavne, usmene i javne rasprave od 24.02.2014.godine, u prisutnosti zamjenika glavnog kantonalnog tužioca USK Bihać Felić Nazifa, optuženog Mujagić Sulejmana i njegovog branioca po izboru advokata Midžić Ilijasa iz Bihaća, donio je a javno objavio 25.02.2014.godine slijedeću

P R E S U D U

Optuženi **MUJAGIĆ SULEJMAN** zv. „Brada“, sin S. i majke R. rođene B., rođen 28.06.1962.godine u naselju G. S., općina V. K., po nacionalnosti ..., državljanin ..., JMBG ..., po zanimanju zidar, otac dvoje djece, pismen sa završenom OŠ, bivšu JNA služio 1971.godine, vodi se u vojnoj evidenciji pri OMO V. K., dobrog imovnog stanja, protiv istog se ne vodi drugi krivični postupak, nalazio se u pritvoru od 28.11.2012.godine pa do 25.02.2014.godine.

K r i v j e ,

Što je:

Tokom rata u R Bosni i Hercegovini u vrijeme oružanog sukoba između pripadnika V.Korpusa Armije RBiH i pripadnika vojske Narodne odbrane Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“, kao pripadnik vojske Narodne odbrane Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“ postupajući suprotno odredbi iz člana 3. stav 1. alineja a) Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.augusta 1949.godine, te člana 4. Dopunskog protokola uz navedenu Konvenciju tako što je :

Dana 06.03.1995.godine u području K., općina V. K. kao komandir III voda, III čete u sastavu I brigade vojske Narodne odbrane Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“, nakon što su pripadnici spomenute vojske u toku izvođenja borbenih dejstava toga dana zarobili B. E. i Ć. N. pripadnike 505. Vbbr. u sastavu V.Korpusa Armije RBH, koji su prethodno odložili lično naoružanje, prišao ovima nakon čega ih je

fizički zlostavljao tukući ih nogama na kojima je imao vojničke čizme, šakama i kundakom puške a potom sa udaljenosti od oko 2 metra u namjeri da ga liši života ispalio kraći rafal u predjelu stomaka i nogu B. E. nanijevši mu strijelne rane desne nadkoljenice i lijeve podkoljenice od kojih povreda je ovaj odmah umro da bi potom nastavio sa fizičkim zlostavljanjem Ć. N. te ispred i u noge ovog zarobljenika ispalio više kraćih rafala te mu te prilike nanio eksplozivnu ranu desne podkoljenice sa prijelomom deblje kosti desne podkoljenice usljed kojih povreda je Ć. N. trpio snažne bolove a nakon svega se udaljio sa mjesta opisanog događaja.

Dakle kao pripadnik vojske Narodne odbrane Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“ kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata u RBH izvršio ubistvo jednog zarobljenika a drugog teško tjelesno ozlijedio.

Čime je počinio krivično djelo – ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Pa ga sud primjenom iste zakonske odredbe i primjenom člana 41. preuzetog KZ SFRJ

O S U Đ U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 8 (OSAM) GODINA I 6 (ŠEST) MJESECI

U smislu odredbe iz člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ u izrečenu kaznu zatvora optuženom se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru počev od 28.11.2012.godine pa do 25.02.2014.godine.

Na osnovu odredbe iz člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećena B. I., njena djeca te braća B. E. te Ć. N., s imovinsko pravnim zahtjevom upućuju se da isti ostvaruju u parničnom postupku.

Na osnovu odredbe iz člana 202.stav 1. ZKP FBiH optuženi se obavezuje na plaćanje troškova krivičnog postupka o čijoj visini će se donijeti zasebno rješenje, te na plaćanje paušala u iznosu od 500,00 KM.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo u Bihaću optužnicom broj T01 0 KTRZ 0003424 96 od 21.06.2013.godine optužilo je Mujagić Sulejmana sina S. da je u vrijeme i na način činjenično opisan u dispozitivu optužnice učinio krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Optužnica je dana 25.06.2013.godine od strane sudije za prethodno saslušanje potvrđena.

Optuženi je dana 22.07.2013.godine na zapisnik kod ovog suda kod sudije za prethodno saslušanje izjasnio se da nije kriv povodom optužnice kojom mu se stavlja na teret izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ.

Kantonalno tužilaštvo u Bihaću činjenično je opisalo u optužnici radnje koje se optuženom stavljaju na teret s tim da je pravno okvalifikovalo navedene radnje kao izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, te ovaj sud u konkretnom slučaju prihvata ovakvu pravnu kvalifikaciju a to iz razloga što je u vrijeme izvršenja radnji ovog krivičnog djela koje se optuženom stavljaju na teret na snazi bio preuzeti KZ SFRJ koji krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika inkriminira odredbom iz člana 144. Zakona a kojim je za počinjenje navedenog krivičnog djela propisana kazna zatvora od jedne do 15 godina. Kako je u Aneksu I. Ustava Bosne i Hercegovine predviđeno da će se uz ostale dodatne sporazume o ljudskim pravima primjenjivati Međunarodni ugovor o građanskim i političkim pravima iz 1966.godine, te kada se uzme u obzir član 2. Evropske konvencije i član 1. i 2. Protokola broj VI. uz Konvenciju iz kojih se vidi da je isključena mogućnost izricanja smrtne kazne ili njenog izvršenja u vrijeme mira, iz tog proizilazi da domaći sudovi nakon potpisivanja Dejtonskog sporazuma za mir u BH ne mogu izricati smrtnu kaznu to je evidentno da se optuženom primjenom navedenog zakona maksimalno može izreći kazna zatvora do 15 godina, pa je navedeni zakon koji je važio u inkriminirano vrijeme po optuženog povoljniji stoga se pravna ocjena navedenih radnji izvršenja i po stajalištu ovog suda ima odrediti po članu 144. preuzetog KZ SFRJ te u konkretnom slučaju primjena bilo kojeg drugog zakona umjesto preuzetog KZ SFRJ koji je bio na snazi u vrijeme relevantno za ovaj krivični predmet predstavljala bi kršenje načela zakonitosti.

U toku dokaznog postupka na prijedlog tužilaštva izvedeni su slijedeći dokazi: saslušani su svjedoci B. M. sin E., B. H. sin H. i svjedok oštećena B. I. (glavni pretres od 27.09.2013.godine) te svjedok oštećeni Ć. N. i vještak Rakočević dr.Miroslav (glavni pretres od 02.10.2013.godine), te svjedoci L. R, R. Š., T. J., Z. B. (glavni pretres od 09.10.2013.godine), te Z. S. (glavni pretres od 04.11.2013.godine).

Na prijedlog odbrane saslušani su svjedoci A. F., M. D., O. O., R. I. (glavni pretres od 04.11.2013.godine) te svjedoci M. A. i K. S. (glavni pretres od 05.11.2013.godine), zatim na prijedlog odbrane saslušan je i svjedok R. I. (glavni pretres od 02.12.2013.godine) te na prijedlog odbrane izvršeno je vještačenje od strane vještaka Jakovac Ivanke i Milovanović dr. Nade te isti vještaci su dali svoj nalaz i mišljenje na glavnom pretresu od 24.02.2014.godine. Na prijedlog odbrane optuženi je na glavnom pretresu od 05.11.2013.godine dao iskaz u svojstvu svjedoka.

Na prijedlog tužilaštva izvedeni su slijedeći materijalni dokazi: pročitan i uveden kao dokaz akt Komande V.Korpusa broj 30-27/34-1/9/481-1 na ime B. E., zatim akt Uprave odbrane Bihać Odjel za odbranu B. od 26.04.2011.godine u pogledu podataka o poginulom B. E., akt Odsjeka vojne bezbjednosti Narodne odbrane Zapadna Bosna u pogledu zarobljavanja Ć. N., uvid u naredbu o proglašenju opšte javne mobilizacije te Odluku o ukidanju ratnog stanja, izvod iz kaznene evidencije za

optuženog, zapisnik o ekshumaciji i obdukciji posmrtnih ostataka B. E., fotodokumentacija i crtež lica mjesta, dok su na prijedlog odbrane pročitani i uvedeni slijedeći dokazi: prijava dozvole stalnog boravka za optuženog, vozačka dozvola za optuženog.

Cijeneći navode optužbe te cijeneći sve provedene dokaze kako pojedinačno tako u njihovoj međusobnoj povezanosti a sve to u smislu odredbe iz člana 296. stav 2. ZKP a sve na osnovu načela slobodne ocjene dokaza iz člana 16. ZKP FBiH sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Sud je kako je već navedeno prihvatio pravnu kvalifikaciju da se optuženi tereti za počinjenje krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ i to za počinjena ubojstva i nanošenje teških tjelesnih ozljeda koja su propisana kao jedna od alternativnih navedenih radnji izvršenja krivičnog djela i to kršenja člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije koje se kršenje vrši činjenjem ubojstva i teškog ozljeđivanja kao jednog od načina kršenja u navedenoj tački. U samoj dispoziciji krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ naznačeno je: „ Ko kršeći pravila Međunarodnog prava naredi da se prema ratnim zarobljenicima vrše ubistva, mučenja, nečovječno postupanje, biološki eksperimenti, nanošenje velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja..., ili ko izvrši neko od navedenih djela.“. U konkretnom slučaju potrebno je odrediti se prema kršenju pravila Međunarodnog prava te potrebno je odrediti se prema činjenju optuženog bilo u pogledu naredbi da se prema ratnim zarobljenicima vrše ubistva, mučenja, nečovječno postupanje ili slično ili činjenju neposrednog izvršenja nekog od navedenih djela.

Optužnica tereti optuženog Mujagić Sulejmana za ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ i to tako da je u inkriminiranom periodu postupio suprotno članu 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata i to od 12.augusta 1949.godine a koji član glasi:

„U slučaju oružanog sukoba koji nema karakter međunarodnog sukoba i koji izbije na teritoriji jedne od visokih strana ugovornica svaka strana u sukobu biće dužna da primjenjuje bar slijedeće odredbe:

1. Prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima, podrazumijevajući tu i **pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje** i osobe onesposobljene za borbu usljed bolesti, rane, llišenja slobode ili bilo kojeg drugog uzroka postupiće u svakoj prilici čovječno, bez ikakve nepovoljne diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili uvjerenju, spolu, rođenju ili imovnom stanju ili bilo kojem drugom mjerilu. U tom cilju zabranjeni su i u buduće se zabranuju u svako doba i na svakom mjestu prema gore navedenim osobama između ostalih i slijedeći postupci:
 - a) povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu naročito sve vrste ubojstva

Odredba člana 3. zajednički član III. Ženevske konvencije iz 1949.godine i načelna odredba koja predviđa primjenljivost konvencije tokom trajanja neprijateljstava i karakter tih neprijateljstava uz određivanje svojstva zaštićenih osoba navodi minimum zabranjenih postupaka koji se potpisnici konvencije bar moraju

pridržavati i obavezujuća je za sve strane u sukobu bilo unutarnjem ili međunarodnom a bila je važeća za vrijeme rata i na mjestu događaja za koje se optuženi tereti.

Kod tumačenja navedene odredbe jasno je da nije neophodno da počinitelj zna ili da namjerava da krši međunarodne norme već je dovoljno da je samo počinjenje suprotno pravilima međunarodnog prava.

Nije sporno da je u periodu prije vremena koje je označeno u optužnici kao vrijeme izvršenja krivičnog djela postojao i trajao sukob između vojnih snaga Armije Republike Bosne i Hercegovine (Armija BH) i snaga narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna (Narodna odbrana APZB) i to na području općine V. K. posebno na području sela K. općina V. K.. Tu okolnost ovaj sud je utvrdio prvenstveno temeljem Odluke o proglašenju neposredne ratne opasnosti Predsjedništva RBiH od 08.04.1992.godine koja je odmah stupila na snagu a objavljena je u „Sl.listu RBiH“ broj 1/92 te odluke o proglašenju ratnog stanja Predsjedništva RBiH od 20.07.1992.godine objavljene u Sl.listu RBiH broj 7/92 te isto tako okolnost da je postojao i trajao sukob između naprijed navedenih snaga ovaj sud je utvrdio na osnovu iskaza svih naprijed pobrojanih svjedoka kako optužbe tako i odbrane koji su se o navedenom sukobu u svojim iskazima u tom pogledu krajnje određeno izjašnjavali a koju okolnost ni odbrana optuženog na bilo kakav način nije dovodila u pitanje niti je optuženi negirao da je u to vrijeme bio pripadnik Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna te aktivno učestvovao u borbenim dejstvima protiv oružanih snaga Armije BH a također je utvrđeno da su na strani pripadnika narodne odbrane APZB učestvovali i pripadnici vojske SAO Krajine sa područja koja su bila okupirana u Republici Hrvatskoj te pripadnici specijalne policije Republike Srbije.

Da bi se utvrdilo postojanje kršenja pravila međunarodnog prava potrebno je utvrditi protiv koga je učinjenje usmjereno odnosno jeli djelo bilo usmjereno prema osobama koje spadaju u posebne kategorije osoba koje su zaštićene članom 3. stav 1. Ženevske konvencije.

Prema definiciji pojam zaštićene kategorije koja je sadržana u navedenom članu Ženevske konvencije naznačeno je i prema osobama koje ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i lica onesposobljena za borbu usljed bolesti, rane, lišenja slobode itd.

Na glavnom pretresu od 02.10.2013.godine svjedok oštećeni Ć. N. istakao je da je on u konkretnom slučaju u kritično vrijeme bio pripadnik V.Korpusa Armije Bosne i Hercegovine tačnije 505.bužimske brigade te da je kritičnog dana tačnije 06.marta 1995.godine pošto se dobro sjeća datuma nakon izvođenja borbenih dejstava na području općine V. K. tačnije mjesta K. i to borbenih dejstava od strane pripadnika V.Korpusa prema pripadnicima narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna došlo do zarobljavanja njega i B. E. i još jednog njemu nepoznatog borca i to tako što nakon što su pripadnici V.Korpusa preduzeli određene borbene aktivnosti došlo je do protuudara te zatvaranja obruča od strane pripadnika narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna te se on sa određenim brojem suboraca našao u okruženju te je slijedila naredba da se izvlače iz okruženja formirajući manje grupe a on je ujedno bio i komandir voda imao je kod sebe sredstvo veze te prilikom tih

izvlačenja dvojica boraca iz njegove grupe su poginula dok je B. E. kojeg on osobno poznaje još od prije rata pošto su iz istog mjesta a poznavao ga je cijelo vrijeme tokom rata jer su bili pripadnici iste jedinice je bio ranjen te mu je on uspio na improvizirani način ukazati prvu pomoć tako što je preko hlača iznad rane čvrsto stavio zavoj odnosno kako svjedok ističe pokušao da zaustavi dotok krvi u samu ranu da B. E. ne bi iskrvario a radi se o rani iznad koljena i to lijeve noge koju ranu je prema kazivanju navedenog svjedoka B. E. zadobio od granatiranja odnosno pošto su pripadnici Narodne odbrane APZB koristili oruđa kao što su praga i slično. Svjedok je dalje naveo da u konkretnom slučaju pretres navedenog terena su vršili pripadnici Narodne odbrane APZB te su njima prišli sa leđa jedna grupa od šest, sedam boraca te su po dolasku odmah im naredili da odlože oružje što su oni i učinili tako što je on odložio svoje oružje i bombu koju je imao, B. E. je također odložio oružje jer je na ramenu imao automatsku pušku i ovaj treći borac koji je bio sa njima je također odložio oružje te su pripadnici NO APZB pokupili navedeno oružje, naredili da se i B. E. podigne pošto je ležao na zemlji što je on i učinio uz njegovu pomoć a potom im se obratio jedan pripadnik APZB i pitao koje od njih komandir te im jasno dao do znanja odnosno rekao im je vi mene ne znate ali znaćete ja sam Brada te je on i primjetio da je na njegovom ruksaku bilo ispisano Brada te u konkretnom slučaju upravo je ta osoba insistirala da im kažu ko je od njih komandir što oni nisu htjeli reći iako je on bio komandir a prethodno je bacio sredstva veze kada su primjetili da će biti zarobljeni te upravo ova osoba koja se predstavila po nadimku Brada je njih počeo tući a onda su se pridružili i drugi borci nakon izvjesnog vremena ta osoba koja se predstavila kao Brada obraćao se B. E. pošto je E. bio stariji a u to vrijeme svjedok Č. N. imao je 22 godine i bio je dosta mlađi od E. te se isti obraćao E. insistirajući da je on komandir na šta je E. rekao da niko od njih prisutnih nije komandir potom je on E. opsovao mater uperio pušku u njega u visini stomaka a radi se o automatskoj pušci te sa udaljenosti od metar do dva ispucao rafal u pravcu E. i to u visini stomaka radi se o kraćem rafalu negdje oko 3-4 metka, E. se tada stisnuo držao se za njega jer se nije mogao kretati bez njegove pomoći i potom se srušio na zemlju. Cjelokupni događaj desio se negdje na udaljenosti od oko 40 metara od mjesta gdje su oni zarobljeni i gdje su odložili oružje. Ta ista osoba koja je pucala u E. ponovo je onda njega pitao koje komandir potom su svi onako skupa počeli tući njega i ovoga momka da bi on na to sve počeo plakati i moliti ih da ga ne tuku jer se jako uplašio a potom je ta osoba koja se predstavio kao Brada ispucao 4-5 metaka u pravcu njegovih nogu te ga je jedan od tih metaka pogodio u desnu nogu s tim da je on osjetio bol ali je i dalje ostao stajati na lijevoj nozi potom ga je ta osoba koja se predstavio kao Brada udario sa nogom na kojoj je imao vojničke čizme i on je tad pao i nije se više podizao. Onda su mu saopštili da ga neće ubiti da neće umrijeti s tim da mora ići kod srba da ga oni muče te da mora otići gore do kuća gdje se nalazi Legija te da će ga tu srbi mučiti, da će mu oči kopati i slično te pošto on nije mogao hodati naredili su mu da puži prema nekih kućama gdje su se nalazili srpski vojnici, on je u strahu poslušao te je puzeći krenuo prema tim kućama te dok je puzao za njim su pucali s tim što on ne zna koje pucao pucano je iz više pušaka on je bio okrenut leđima prema tim osobama koje su pucale i tom prilikom je ponovo pogođen u istu nogu te je on požurio puzati i tako puzeći došao do te kuće gdje je bilo više vojnika u maskirnim uniformama te kad su ti vojnici došli do njega i prepoznali da je on pripadnik V.Korpusa oni su ga tada počeli tući pitali ga gdje je pošao te je on odgovorio da je pošao kod Legije te da ga je kod Legije poslao Brada i njegovi. Nakon izvjesnog vremena tu je došao upravo Legija obratio mu se sasvim normalno i uljudno vidio je da je on ranjen te nakon što su mu saopštili da je on pripadnik protivničke vojske tj. pripadnik V.Korpusa i to bužimske

brigade Legija je počeo galamiti na pripadnike NO APZB te rekao da njemu ne smije faliti ni dlaka sa glave, naredio da se odmah mu ukaže prva pomoć u stacionaru te da se odveze u V. K. u bolnicu te je tako i učinjeno na licu mjesta mu je pružena prva pomoć od strane bolničara NO APZB potom je odvezen u bolnicu u V. K. a potom u vojni stacionar koji se nalazio u dječijem vrtiću. U stacionaru se zadržao nekih 30 dana a potom je odveden u sabirni centar gdje se zadržao sve do oslobođenja V. K. od strane pripadnika V.Korpusa.

Na istom glavnom pretresu svoj nalaz i mišljenje da je vještak Rakočević dr. Miroslav. Nalaz i mišljenje vještak je dao u pogledu ekshumacije i obdukcije mrtvog tijela B. E. i vrste povreda koje je zadobio Č. N.. Vještak Rakočević dr.Miroslav je potvrdio da je on prema naredbi Kantonalnog tužilaštva izvršio ekshumaciju i obdukciju mrtvog tijela B. E. te da je prema podacima koje je dobio od istražnih organa saznao da je B. E. nakon zarobljavanja ubijen iz vatrenog oružja u rejonu K. dana 06.03.1995.godine te da je on nakon što je izvršio ekshumaciju vanjskim pregledom i obdukcijom utvrdio i zaključio da je B. E. umro nasilnom smrću i to usljed strelnih rana obje natkoljenice i lijeve potkoljenice, utvrdio je da je prijelom desne natkoljenične kosti zahvatio donji dio natkoljenice u predjelu koljena te da se na stražnjoj strani koljena nalaze velike krvne žile pa vještak sa velikom sigurnošću tvrdi da je zbog potpunog preloma ovog djela natkoljenične kosti u više ulomaka moralo doći do oštećenja velikih krvnih žila te je ova povreda teška i po život opasna povreda koja uglavnom uzrokuje smrt. Vještak ističe da je ovo mišljenje koje daje na osnovu povreda kosti i da na osnovu toga zaključuje s tim da u pogledu oštećenja krvnih žila u konkretnom slučaju zbog vremenskog protoka i trujljenja tkiva usljed protoka vremena iznosi mišljenje i zaključak s tim da u pogledu povrede i oštećenja krvne žile usljed protoka vremena nije ima o egzaktni pokazatelj. Vještak dalje je istakao da povrede u predjelu lijevog koljena i lijeve potkoljenice su same za sebe teške tjelesne povrede i tu je moglo doći do oštećenja krvnih žila pa je i ova povreda teška i po život opasna te sve zajedno sa povredom desne natkoljenice i donekle lijeve natkoljenice navedene povrede su ubrzale nastanak smrti s tim da iste nisu apsolutno smrtonosne te vještak ne isključuje mogućnost da bi blagovremeno ukazana kirurška pomoć mogla spasiti život ustreljenog, međutim pošto su nađeni defekti na odjevnim predmetima za gornji dio tijela vještak ne isključuje mogućnost da je bilo i strelnih rana tj. povreda u predjelu grudnog koša i trbuha koje povrede nisu uzrokovale oštećenje kostiju pa zbog toga se sa sigurnošću nije utvrdilo da li su takve povrede postojale ili ne ali se ne mogu isključiti mogućnost postojanja takvih povreda te takve povrede vjerovatno su mogle oštetiti unutrašnje organe grudnog koša i trbuha pa su iste same za sebe mogle uzrokovati smrt. Vještak konstatira da bez obzira da li su postojale povrede grudnog koša ili trbuha da on može zaključiti da na osnovu povreda i oštećenja kostiju obje natkoljenice i lijeve potkoljenice sa sigurnošću se može zaključiti da je B. E. umro nasilnom smrću usljed navedenih povreda sa ozljedom krvnih žila na mjestu preloma, te vještak zaključuje da nakon što je izvršio ekshumaciju i obdukciju da vrijeme smrti odgovara 1995.godini. Vještak zaključuje da sve tri povrede koje je konstatirao dovode do krvarenja samo da kod jedne tj. kod povrede na desnoj nozi krvarenje je bilo najjače pa je takva povreda teška i po život opasna te vještak navodi da je krvna žila natkoljenice velika krvna žila i da može za nekoliko minuta da nastupi smrt te vještak na poseban upit predsjednika vijeća ističe da ukoliko se unesrećenom ukaže prva pomoć u pogledu jačeg stezanja zavoja iznad rane ako se to pravilno stavi i jako pritisne da takvi postupci mogu čak spasiti život i to može trajati nekoliko sati na način da zaustavlja krvarenje jer dijelovi tkiva ispod nogu mišića ne izumiru ni za 5-6

sati bez obzira što su bez krvi. Vještak potvrđuje da je prilikom ekshumacije i obdukcije prilikom pregleda i pranja cipela iz jedne cipele ispalo zrno metka dužine 24 širine 5 mm a što je sve dokumentovano kroz fotodokumentaciju.

Na istom glavnom pretresu vještak Rakočević dr. Miroslav je dao svoj nalaz i mišljenje u pogledu povreda koje je zadobio Č. N. te naveo da je temeljem medicinske dokumentacije utvrdio da je Č. N. liječen u stacionaru dječiji vrtić i to od 06.03. do 21.04.1995.godine zbog povreda koje povrede su naznačene kao eksplozivna rana desne natkoljenice i potkoljenice sa prelomom deblje kosti desne potkoljenice u toku liječenja određeno je kružni odnosno potpuni natkoljenični gipsani zavoj, vještak se izjasnio da je navedena povreda teška tjelesna povreda te da je ista nastala od eksplozivnog sredstva a radi se o povredi koja je faktički prelom te radi se o dvije povrede.

Na glavnom pretresu od 27.09.2013.godine svjedok B. H. potvrdio je da on ima određenih saznanja na koji način je poginuo njegov brat B. E. a ta saznanja uglavnom crpi iz razgovora sa Č. N. pošto je Č. N. bio suborac njegovog brata, njihov komšija, poznavali su se od ranije te mu je on prezentirao da su oni bili zarobljeni od strane pripadnika NO APZB te mu je tada Č. govorio da je njegovog brata ubio neki Mujagić Sulejman zv. Brada te svjedok potvrđuje da je on išao da preuzme mrtvo tijelo svoga brata potom da je isti ukopan u V. R..

Svjedok oštećena B. I. supruga od B. E. u svom iskazu na glavnom pretresu od 27.09.2013.godine potvrđuje da je njen muž bio pripadnik 505.bužimske brigade, da se sjeća da je 01.marta 1995.godine otišao od kuće na liniju te da su oni saznali da je on tokom borbenih dejstava ubijen, da su išli u Bihać na prepoznavanje nakon toga da su preuzeli mrtvo tijelo njenog supruga i izvršili sahranu.

Svjedok B. M. sin ubijenog B. E. u svom iskazu na glavnom pretresu od 27.09.2013.godine je istakao da on nema nekih neposrednih saznanja jer je u vrijeme kada je njegov otac nestao i kada je ubijen bio jako mali imao je svega tri godine međutim da je kasnije čuo iz raznih priča kada je i odrastao da je on čuo da je njegov otac bio u vojsci pripadnik 505.bužimske brigade te da je njegov otac ubijen.

U svom iskazu na glavnom pretresu od 09.10.2013.godine svjedok L. R je istakao da je on bio pripadnik Vojske Narodne odbrane Zapadna Bosna i to 1.brigada da je bio u prvoj četi trećem vodu a da mu je komandir bio Mujagić Sulejman te je isti svjedok u sudnici prepoznao optuženog decizno se izjasnio da je to upravo njegov komandir, istakao je da se sjeća borbi u martu 1995.godine koje su se izvodile na području V. K. u mjestu K. te se sjeća da su zarobljeni pripadnici vojske V.Korpusa da on nije lično učestvovao u zarobljavanju ali je vidio zarobljavanje te da je vidio da su prema jednom zarobljenom postupali nečovječno i to da je upravo Mujagić Sulejman postupao prema jednom zarobljenom nečovječno i to na način kada je zarobljeni došao do kuće K. H. da je Mujagić Sulejman ispucao u tog zarobljenika te da je on vidio kad Mujagić Sulejman puca u zarobljenika koji je pao a potom da je taj zarobljenik onda išao gore i puzio prema kući a svjedok potvrđuje da mu je R. Š. pričao da je Mujagić Sulejman pucao u još jednog zarobljenika kojega je ubio, svjedok potvrđuje da je optuženi Mujagić Sulejman njegov dajdža tj. od njegove mame brat te je potvrdio da je Mujagić Sulejman u to vrijeme imao nadimak Brada. Svjedok je potvrdio da u konkretnom slučaju osoba u koju je pucao Mujagić Sulejman

je došao do neke kuće gdje mu je ukazana prva pomoć i onda je odvezen u bolnicu a da je previjao bolničar L. H..

Na glavnom pretresu od 09.10.2013.godine svjedok T. J. je istakao da je on nakon formiranja Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna pristupio u Narodnu odbranu APZB te da je bio u 1.brigadi 3.četa a da mu je komandir voda bio Mujagić Sulejman kojega od ranije poznaje i kojega je prepoznao u sudnici. Potvrdio je u svom iskazu da je učestvovao u borbama na području mjesta K. i to tokom 1995.godine te da su tom prilikom u borbu išla tada njih tri brata te da je tom prilikom toga dana u borbi poginuo njegov brat T. F. i to u borbama sa pripadnicima V.Korpusa. On se ne sjeća postupanja Mujagić Sulejmana prema zarobljenicima ali mu je o tome pričao R. Š., ne može se sjetiti detalja kritičnog događaja jer mu je neposredno prije toga poginuo brat i on je skupa sa nekim svojim suborcima pokušavao da iznese mrtvo tijelo svoga brata do prvih kuća.

Na glavnom pretresu od 09.10.2013.godine svjedok Z. B. je iskazao da u konkretnom slučaju je on nakon proglašenja Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna bio pripadnik Narodne odbrane Zapadna Bosna te se sjeća da je učestvovao u borbama, da mu je komandir voda bio Mujagić Sulejman kojeg je prepoznao u sudnici te da su se oni nalazi u mjestu Ć. a potom da su saznali da je došlo do probijanja linija od strane pripadnika V.Korpusa te su dobili zadatak da idu vratiti linije i uspostaviti ranije stanje te u tim borbama oko vraćanja linija i uspostavljanja ranijeg stanja sjeća se da je bilo zarobljenih pripadnika V.Korpusa te se sjeća da je O. I. zv. T. koji je naknadno poginuo tjerao jednog zarobljenika da puži. Svjedok je na glavnom pretresu istakao da je on saznanja o postupanju Mujagić Sulejmana prema drugom zarobljeniku koji je bio nešto niži, deblji i stariji od ovoga što je tjeran da puži saznao od R. Š. te da je R. Š. a i drugi borci su pričali da je ovog drugog zarobljenika ubio Mujagić Sulejman. Svjedok je na glavnom pretresu potvrdio da su tačni njegovi navodi dati tokom istražnog postupka i to da nakon što je jednog od zarobljenika lišio života Mujagić Sulejman drugog zarobljenika dovodi na put koji je išao uz sami tranšej te na udaljenosti od 3-4 metra mujagić Sulejman ovom zarobljeniku ispaljuje 3-4 metka kraj njegovih nogu od kojih metaka jedan ga je pogodio negdje više stopala a tu su bili prisutni i drugi borci kao što su R. Š., T. J., L. R, R. I. i slično a svjedok je potvrdio da je i I. zv. T. pucao prema tom zarobljeniku te je svjedok potvrdio da nakon što je ovaj zarobljenik otpuzao nekih 50-tak metara prema kući L. Dž. da su Mujagić Sulejman i taj Tajson pucali u pravcu tog zarobljenika dok je ovaj pucao i ležao na zemlji.

U svom iskazu na glavnom pretresu od 09.10.2013.godine svjedok R. Š. je potvrdio da je on bio pripadnik Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna, da je više puta učestvovao u direktnim borbama sa pripadnicima V.Korpusa, da je bio pripadnik 1.brigade, 2.bataljona, 3. čete, 3.vod čiji je komandir bio Mujagić Sulejman zv. Brada kojeg od ranije poznaje i kojeg je prepoznao u sudnici te da se sjeća navedenih borbi koje su bile 06.marta 1995.godine na području mjesta K., da je tokom tih borbi bilo zarobljenih pripadnika V.Korpusa Armije BH, da je jedan zarobljeni pripadnik ubijen a radi se o borcu V.Korpusa srednje visine, bio je malo proćelav, da se sjeća da je prilikom zarobljavanja odnosno prije nego što će biti ubijen da je rekao da je rodom iz E. R., ističe da je on tom prilikom bio raspoređen kao sanitet unutar voda, da je želio da pomogne zarobljenim pripadnicima kao sanitetlija ali to mu nije dozvolio komandir voda Mujagić Sulejman te da je Mujagić Sulejman

njega odgurnuo rekao mu da nije potrebno da on kao sanitetlija ukazuje pomoć zarobljenom pripadniku V.Korpusa koji je bio ranjen te da će on to riješiti te je Mujagić Sulejman to riješio na način što je otkočio pušku i kraći rafal ispalio u pravcu grudi pripadnika V.Korpusa koji je pao na zemlju i koji je tada ubijen. Svjedok dalje potvrđuje da drugog zarobljenog su također pitali odakle je a on je rekao da je iz E. R. te da je tog drugog zarobljenog upravo Mujagić Sulejman ispitivao ko im je komandir a zatim da ga je odgurnuo svojom puškom potom se od njega udaljio nekoliko metara te ispalio jedan rafal u pravcu nogu tog zarobljenog i tom prilikom ga ranio u nogu a zatim je tu prišao O. I. zv. T. usmjerio pušku u pravcu tog zarobljenika međutim došlo je samo do škljocanja te mu je naredio da legne u blato te da puži u pravcu nekih bunara što je ovaj učinio i otpuzao nekih 20 metara Mujagić Sulejman je otkočio svoju pušku i ispalio nekoliko metaka u pravcu ovog zarobljenika koji je puzao te je tad njemu Mujagić Sulejman naredio da nađe svoja nosila ili ćebe te da odnesu T. F. njihovog suborca koji je bio ranjen te je on poslušao navedenu naredbu i skupa sa još dvojicom svojih suboraca T. F. odveo prema kućama. Svjedok je dalje potvrdio na upit predsjednika vijeća da je on jasno vidio da je ovaj zarobljeni vojnik u kojega je pucao Mujagić Sulejman sa udaljenosti od 2-3 metra bio ranjen u lijevu nogu te da je on kao bolničar upravo pokušao i krenuo da mu ukaže pomoć u čemu ga je spriječio Mujagić Sulejman odgurnuvši ga a zatim je rekao ja ću njemu pomoći i pucao u pravcu ranjenog zarobljenog pripadnika V.Korpusa. Svjedok je u svom iskazu potvrdio da prije zarobljavanja pripadnika V.Korpusa da je poginuo T. F. te da je to Mujagić Sulejman saznao prije zarobljavanja ovih pripadnika V.Korpusa a potvrdio je da ovi zarobljeni borci pripadnici V.Korpusa prilikom zarobljavanja i kad je u iste pucano kod sebe nisu imali oružja.

Na glavnom pretresu od 05.11.2013.godine optuženi Mujagić Sulejman dao je iskaz u svojstvu svjedoka. U svom iskazu je naveo da je on bio pripadnik teritorijalne odbrane početkom rata a da je formiranjem Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna pristupio u vojsku Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna te je istakao da su mu kao pripadnici Narodne odbrane APZB tokom 1993.godine poginula dva brata a da je on '94.godine ranjen. Vezano za kritični događaj od 06.03.1995.godine istakao je da se sjeća nekih detalja a nekih se ne sjeća te je naveo da se sjeća da je on kritičnog dana bio na drugom terenu tj. nije bio u mjestu K. nego da je bio na terenu zv. Ć. koje je od mjesta K. udaljeno možda jedan sat vremena hodanja te su oni čuli da je došlo do probijanja linija u mjestu K. i to od strane pripadnika V.Korpusa Armije BH te da su pripadnici V.Korpusa ušli u dubinu njihove teritorije te je njemu od strane komandira čete naređeno da sa 15-20 ljudi krene u mjesto K. na ispomoć svojim suborcima tj. pripadnicima NO APZB u borbi protiv pripadnika V.Korpusa te su oni u konkretnom slučaju krećući se prema mjestu K. gdje su vođene borbe susreli 5-6 vojnika pripadnika V.Korpusa kod kojih nije vidio da su se naoružali pretpostavlja da su ranije bacili oružje te je on te vojnike pustio i nije prema njima postupao nasilno. Ističe kada su došli do kuće K. H. da je on tada rasporedio svoje ljude tj. pripadnike NO APZB sa kojima je komandovao upoznao se sa pravcem kretanja i linijama pripadnika V.Korpusa te ističe da je došlo do međusobnog pucanja između pripadnika V.Korpusa i pripadnika NO APZB pošto su faktički sada pripadnici V.Korpusa bili u okruženju. U svom iskazu je istakao da je on imao određenih duševnih problema a to iz razloga što je on prema pričanjima drugih ljudi jako dobar i pošten čovjek međutim, u nekim životnim trenucima prilikom nekih velikih ushićenja ili stresa da on ima neke rupe u sjećanju te se apsolutno ne sjeća svih detalja koji mu se stavljaju na teret te se ne sjeća da bi počinio neke radnje tokom

borbe ili poslije borbe koje mu se stavljaju na teret ali se sjeća da nakon što su borbe završene da su njemu njegovi saborci rekli da oni imaju jednog mrtvog suborca te da su imali dva zarobljena pripadnika V.Korpusa te da je jedan bio ranjen prije zarobljavanja i da je podlegao od tih zadobijenih rana. Dalje u svom iskazu optuženi je upravo iznosio okolnosti koje mu se dešavale nakon oslobađanja Velike Kladuše od strane pripadnika V.Korpusa, njegovog progona u Kuplensko i slično, zatim njegovog odlaska u Ameriku, boravka u Americi, njegovog liječenja i slično.

Na prijedlog odbrane sud je donio naredbu da se izvrši psihijatrijsko vještačenje optuženog te su vještaci mr. Jakovac Ivanka klinički psiholog izvršila neposredni intervju sa optuženim te dostavila pismeni nalaz i mišljenje a potom je vještak Milovanović dr. Nada izvršila neposredni intervju sa optuženim, izvršila uvid u kompletan dokumentaciju, izvršila uvid u spis i iskaze saslušanih svjedoka te su vještaci na glavnom pretresu od 24.02.2014.godine iznijeli svoj nalaz i mišljenje te je vještak Jakovac Ivanka u svom mišljenju naznačila da rezultati dobijeni psihološkom obradom ukazuju da je Mujagić Sulejman normalno duševno razvijena osoba sa prosječnom inteligencijom a u ličnosti nisu nađene patološke dimenzije koje bi upućivale na neke dijagnoze poremećaja ličnosti kognitivno funkcioniranje je relativno uspješno, a emocionalno stanje oscilirajuće u odnosu na opće zdravlje stanje glavobolja, akcizioznost i nesаница te sa psihološkog aspekta sposoban je za normalno rasuđivanje i djelovanje.

Vještak Milovanović dr. Nada psihijatar za optuženog iznijela je slijedeći zaključak: Mujagić Sulejman je intelektualno-duševno normalno razvijena osoba koja ne boluje od trajne i teške duševne bolesti ili poremećaja te u vrijeme kritičnog događaja koje mu je stavljeno na teret nije bolovao od trajnog ili teškog duševnog poremećaja. Na osnovu medicinske dokumentacije s kojom je raspolagao u odnosu na ranjavanje 1993. i 1995.godine isto ranjavanje imalo je za posljedicu povremeno narušavanje opšteg zdravstvenog stanja ali koje ranjavanje nije ostavilo značajne i trajne posljedice na njegovo opšte i duševno zdravlje i funkcionalnost kako u periodu rata tako i u poratnom periodu. To potvrđuje i činjenica da je nakon ranjavanja 1993.godine ponovo bio borac na ratištu, zadužen sa oružjem, komandovao je određenom broju boraca, izvršavao konkretne borbene zadatke. Njegove poslijeratne aktivnosti i funkcionalnost također govori u prilog zadovoljavajućeg duševnog zdravlja. U skladu sa svim utvrđenim te na osnovu analize izjava ispitanika tj. optuženog i izjava svjedoka o događajima i ponašanju optuženog kritičnog dana vještak ističe mišljenje da je optuženi bio sposoban shvatiti značaj situacije u kojoj se našao i u vezi sa svojim postupcima kao i u odnosu na kritični događaj.

Sud u potpunosti prihvata nalaze vještaka psihijatra i psihologa, isti nalazi su dati u skladu sa strukom i znanjem vještaka, vještaci su prethodno obavili intervju – ispitivanje i razgovor sa optuženim, izvršili uvid u cjelokupan spis, prezentirali svoj nalaz na glavnom pretresu, na isti nalaz nije bilo primjedbi kako od strane tužilaštva tako niti od strane odbrane.

Na prijedlog tužilaštva na glavnom pretresu od 04.11.2013.godine saslušan je svjedok Z. S. koji je istakao da je on bio mobilisan u vojsku Narodne odbrane APZB te da on poznaje optuženog Mujagić Sulejmana zv. Brada, da se sjeća borbenih dejstava 1995.godine u mjestu K., te da se sjeća da su tada pripadnici V.Korpusa bili u okruženju od strane vojske NO APZB, da se sjeća zarobljavanja pripadnika

V.Korpusa, da se sjeća da su zarobljena dva pripadnika V.Korpusa te da je izvršeno ubistvo jednog pripadnika V.Korpusa da je to ubistvo izvršio Mujagić Sulejman zv.Brada, da se sjeća da je drugom pripadniku V.Korpusa pucano u noge i da je on ranjen te da je vidio da je isti taj pripadnik V.Korpusa koji je ranjen puzao prema kući Đ. L. te da je on tom prilikom i izvlačio svog ranjenog odnosno poginulog suborca T. F. također prema kući Đ. L.. Svjedok je dalje istakao da on Mujagić Sulejmana poznaje od prije rata da sa njim niti sa bilo kojim članom njegove porodice nije bio u zavađi niti je neko bio u zavađi sa njegovom porodicom te da je u to vrijeme Mujagić Sulejman tj. 1995.godine bio komandir voda te koliko se on sjeća da je Mujagić Sulejman tokom rata dobio nadimak Brada te su svi borci poznavali Mujagić Sulejmana kao komandira voda zv. Brada, te koliko se on sjeća da je Sulejman znao da je tada poginuo T. F..

Na prijedlog odbrane saslušan je svjedok A. F. na glavnom pretresu od 04.11.2013.godine koji je potvrdio da je bio pripadnik vojske NO APZB, da on od ranije dobro poznaje optuženog Mujagić Sulejmana, da je učestvovao u borbama u kojima je Sulejman komandovao, da se sjeća događaja od 06.03.1995.godine, sjeća se da su zarobljena dva pripadnika V.Korpusa, da je jedan od tih pripadnika bio teško ranjen zato što je šepao na jednu nogu te da je ovaj drugi pripadnik V.Korpusa koji nije bio ranjen nosio ovog ranjenog koji nije mogao hodati te da je istima prišao pripadnik NO APZB po nadimku „T.“ koji je bio zamjenik komandira voda tj.optuženog Mujagić Sulejmana te da je tad ovaj ranjeni pripadnik V.Korpusa pao na zemlju da je prevrnuo očima i da je umro a svjedok tvrdi da tom prilikom R. Š. nije bio uopšte tu prisutan. Svjedok u svom iskazu na poseban upit predsjednika vijeća je istakao da je prema ovim zarobljenima nehumano se ponašao upravo pripadnik NO APZB zv. T. a da je Sulejman naredio da odvedu zarobljene i da ovoga ranjenog previju te je svjedok na poseban upit istakao da tom prilikom nije vidio ni Z. S..

Na prijedlog odbrane saslušan je svjedok M. D. na glavnom pretresu od 04.11.2013.godine koji je u svom iskazu naveo da je bio pripadnik vojske NO APZB, da je bio u jedinici sa kojom je komandovao Mujagić Sulejman kojeg poznaje od prije rata, da svoja saznanja o događajima iz marta mjeseca 1995.godine crpi na osnovu priča međusobnih između boraca temeljem kojih priča je saznao da je bilo poginulih boraca i na jednog in a drugoj strani, da su poginuli pripadnici V.Korpusa, da je bilo zarobljavanja i to jedan pripadnik V.Korpusa koji je bio zarobljen bio je teško ranjen a drugi lakše ranjen, da je ovaj što je lakše ranjen ukazivao pomoć ovom teže ranjenom koji je podlegao a taj što je lakše ranjen negdje su ga udaljili i pružili mu prvu pomoć a on je u vrijeme kritičnog događaja bio udaljen iza borbenih linija više od 500 metara inače je bio kočijaš i dužio je zapregu.

Na prijedlog odbrane na istom glavnom pretresu saslušan je svjedok O. O. koji je istakao da je bio pripadnik vojske NO APZB, da poznaje Mujagić Sulejmana, da se sjeća događaja od 06.03.1995.godine s tim da se on nalazio kako navodi u bazi i bio je zadužen da priprema hranu, kafu i čaj za borce te da se tada pričalo o zarobljavanju pripadnika V.Korpusa među vojnicima te je svjedok naveo da je optuženi Mujagić Sulejman bio jako dobar čovjek da se prema svima uljudno ponašao.

Na prijedlog odbrane saslušan je svjedok M. A. koji je potvrdio da on od ranije poznaje optuženog Mujagić Sulejmana a o kritičnom događaju upoznat na osnovu neposrednih zapažanja te da je on kritičnog dana vidio dvojicu ljudi te je vidio

da jedan drugog vodi tako što je ovaj viši i snažniji vodio ovog nižeg koji nije mogao hodati te nakon izvjesnog vremena da je ovaj snažniji pustio ovog nižeg koji je kleknuo i pao, nije mogao stajati na nogama, vidio je da je isti bio krvav te da su oni tada kao pripadnici vojske Narodne odbrane njima prišli te da je među njima bio neki pripadnik narodne odbrane po nadimku T. i on je bio zamjenik komandira te je upravo taj T. odnosno T. kako su ga zvali kundakom puške tukao ove zarobljene a primijetio je da ovaj drugi kojeg je ovaj visoki faktički nosio i koji je pao na zemlju bio u fazi umiranja , bio je sav krvav dok optuženi Sulejman nije prema istima upućivao bilo kakve psovke, udarce ili slično, te su oni ovog pripadnika V.Korpusa koji je ležao na zemlji ostavili a ovome višem naredili da ide sa njima a i on je također hramao na jednu nogu te su ga odveli do saniteta. Istakao je da tu nije bilo nikakvih linija niti je bilo rovova i tranšija a istakao je da je na tom istom mjestu poginuo i njihov suborac T. F.. Dalje je svjedok istakao da on jako dobro poznaje Mujagić Sulejmana kojem je poginuo brat M. A., da mu je poznato da je Mujagić Sulejman bio jednom ranjen u ruku od pripadnika V.Korpusa, također da je još jednom bio ranjavan od gelera bombe, poznato mu je da ponekad se Mujagić Sulejman zna „izgubiti“ tako da zbog nekih sitnih stvari počne vikati, galamiti. Istakao je da kritičnog dana u blizini nije bio R. Š..

Na prijedlog odbrane saslušan je i svjedok K. S. koji je u svom iskazu naveo da je on kritičnog dana bio pripadnik narodne odbrane Autonomne Pokrajine zapadna Bosna, sjeća se događaja od 06.marta 1995.godine te se sjeća da su pripadnici V.Korpusa ostali u okruženju te da su oni zarobili dvojicu pripadnika V.Korpusa, da je Mujagić Sulejman na njih vikao međutim, da je njegov zamjenik po nadimku T. također na njih vikao i galamio a u međuvremenu je naišao T. M. koji mu je rekao da je njegov brat T. F. poginuo. Istakao je da su oni prolazili pored te dvojice zarobljenih noseći poginulog T. F. te da je on primijetio da je jedan od te dvojice ranjen, krvav te da je u jednom momentu pao i više se nije dizao i on misli da je on tada umro a nakon izvjesnog vremena da je ovaj drugi po naređenju ovog T. morao otići prema kući Đ. L. s tim da on nije vidio da je bilo ko prema njemu pucao.

Sud je u potpunosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Rakočević dr.Miroslava koji nalaz je dao na osnovu ekshumacije mrtvog tijela B. E. i na osnovu uvida u medicinsku dokumentaciju za oštećenog Č. N. a radi se o vještaku koji je specijalista sudske medicine i patologije dugogodišnji vještak sa iskustvom u svojoj struci tj. sudskoj medicini i patologiji više od 40 godina te dati nalaz i mišljenje je dat u skladu sa strukom, znanjem te na osnovu činjenica i okolnosti utvrđenih prilikom ekshumacije.

Odredbom člana 16. ZKP FBiH ustavnovljen je princip slobodne ocjene dokaza koji daju sudu pravo da ocjenjuje postojanje ili nepostojanje činjenica slobodno tj. ocijeni postoje li ili ne postoje neke činjenice. Vrijednost dokaza pri tome nije u naprijed određena niti kvalitativno niti kvantitativno stoga ovaj sud u smislu slobodne ocjene dokaza savjesno ocjenjuje svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i temeljem takve ocjene izvodi zaključak o tome jeli neka činjenica dokazana. Pri tome sud se vodi logičnom i psihološkom ocjenom dokaza. Prilikom ocjene iskaza svjedoka koji su svjedočili ovaj sud je uzeo u obzir njihovo držanje, vladanje i karakter u mjeri u kojoj je to bilo moguće. Prema svim svjedocima sud je uzeo u obzir vjerovatnost, dosljednost i druge dokaze te okolnosti samog izvršenja djela. Pri tome je bio svjestan činjenice da kredibilitet svjedoka zavisi od njihovog

poznavanja činjenica o kojima svjedoče, njihovog integriteta, iskrenosti i činjenice da su u obavezi da govore istinu u smislu zakletve koju su dali sudu.

Na osnovu naprijed navedenog sud je izvan svake razumne sumnje utvrdio da je 06.03.1995.godine na području K. općina V. K. došlo do oružanog sukoba između pripadnika V.Korpusa Armije BH i pripadnika Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna. Sud je izvan svake razumne sumnje utvrdio da je kritičnog dana usljed borbenih dejstava došlo do ranjavanja B. E. pripadnika V.Korpusa. Sud je izvan svake razumne sumnje zaključio da je kritičnog dana došlo do zarobljavanja B. E. koji je bio ranjen u lijevu nogu i njegovog suborca Ć. N. koji nije bio ranjen i koji je prethodno E. ukazao prvu pomoć na način da mu je iznad rane lijeve noge izvršio zavojom stezanje noge kako bi spriječio dotok krvi u ranu i na taj način spriječio krvarenje. Sud je izvan razumne sumnje zaključio da su u zarobljavanju B. E. i Ć. N. učestvovali pripadnici Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna i to pripadnici 3.voda 3.čete u sastavu 1.brigade, da je sa istim komandovao optuženi Mujagić Sulejman kao komandir voda te da je isti učestvovao u zarobljavanju pripadnika V.Korpusa B. E. i Ć. N.. Svi saslušani svjedoci potvrđuju ove činjenice optuženi u svom iskazu potvrđuje da je bio pripadnik Narodne odbrane APZB te potvrđuje da je bio komandir 3.voda 3.čete u sastavu 1.brigade, potvrđuje da je na zahtjev svojih pretpostavljenog došao iz sela zv.Ć. u rejon K. kako bi uspostavio ranije linije između pripadnika V.Korpusa i Narodne odbrane pošto su prethodno pripadnici V.Korpusa imali ofanzivna dejstva probili linije i kretali se ka unutrašnjosti teritorije koju su kontrolisali pripadnici NO APZB.

Sud izvan razumne sumnje zaključuje da je trajao sukob između pripadnika V.Korpusa Armije BH i pripadnika Narodne odbrane APZB te da je kritičnog dana sukob bio aktivan da su na strani pripadnika narodne odbrane APZB učestvovali i vojnici vojske SAO Krajine, specijalne policije iz Republike Srbije te zaključuje da je u navedenom sukobu odnosno kritičnog dana jedan od komandanata jedinica bio i pripadnik specijalne policije Republike Srbije „Legija“. Sud zaključuje da u konkretnom slučaju u tom aktivnom sukobu pripadnici V.Korpusa B. E. i Ć. N. su zarobljeni te isti su odložili oružje a prethodno B. E. je bio usljed borbenih dejstava usljed djelovanja različitih oruđa kao što su praga i slično ranjen u lijevu nogu u natkoljenicu i ukazana mu je prva pomoć od strane njegovog suborca Ć. N..

Sud je naznačio da u konkretnom slučaju slobodnom ocjenom dokaza a cijeneći dokaze pojedinačno i u njihovoj međusobnoj povezanosti utvrđuje postojanje ili ne postojanje neke činjenice. Dovodeći u vezu iskaz svjedoka Ć. N. sa iskazom svjedoka R. Š. potom sa iskazom svjedoka Z. S. a sve to sa nalazom i mišljenjem vještaka Rakočević dr.Miroslava ovaj sud zaključuje da u momentu zarobljavanja B. E. i Ć. N. da je B. E. bio ranjen u lijevu nogu, da mu je prije toga ukazana pomoć, da se kretao uz pomoć Ć. N. koji je njegov suborac, sumještanin i koji mu je bio komandir voda te da su se oni skupa sa manjom grupom boraca izvlačili iz okruženja i Ć. N. ranjenog B. E. nije ostavio nego se pokušao sa istim izvuci iz okruženja te sud zaključuje da su bili zarobljeni od pripadnika Narodne odbrane APZB i to upravo od grupe boraca NO APZB sa kojima je komandovao optuženi Mujagić Sulejman te sud zaključuje na osnovu iskaza saslušanih svjedoka koji su bili tu prisutni da su B. E. i Ć. N. odložili oružje te upravo nakon što su odložili oružje da je prema njima bilo nasilnog postupanja i to od strane optuženog Mujagić Sulejmana na način da je inzistirao da mu kažu koje od njih komandir, prema istima je upotrebljavao silu,

udarao ih rukama i nogama a da je prema B. E. primjenjivao silu na način da je sa udaljenosti od svega metar do dva u pravcu njegovog tijela ispucao kraći rafal od tri do četiri metka nanio mu povrede usljed kojih povreda je ovaj pao i ostao ležati na zemlji nakon čega je usljed sveukupno zadobijenih povreda isti i preminuo s tim da je nastavio upotrebljavati silu prema Ć. N. na način da ga je tukao a potom je sa udaljenosti od nekih 7-8 metara u pravcu njegovih nogu pucao od čega je jedno zrno pogodilo Ć. N. a u potkoljenicu a potom tako ranjenog natjerao ga da puži u pravcu kuća gdje su se nalazili pripadnici srpske vojske i pripadnici policije Republike Srbije naređivši mu da se javi Legiji kako bi ga oni dalje tukli i maltretirali a dok je ovaj puzeći se kretao u tom pravcu kao mu je naređeno upravo je optuženi pucao za njim i još nekoliko boraca nakon što su vidjeli da je njihov komandir tako postupio.

Sud je sa posebnom pozornošću cijenio iskaze R. Š. i Z. S. i to tako što je utvrđeno da su isti svjedoci bili pripadnici Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna, bili pripadnici voda sa kojim je komandovao optuženi Mujagić Sulejman, isti svjedoci nisu bili u zavađi sa optuženim niti tokom rata niti nakon rata, poznavali su optuženog lično, te su sudu prezentirali upravo ona viđenja i čuvenja samog kritičnog događaja te njihovi iskazi nisu kontradiktorni međusobno a također dovodeći u vezu iskaze navedenih svjedoka sa iskazom svjedoka oštećenog Ć. N. i to sve dovodeći u vezu sa nalazom i mišljenjem vještaka Rakočević dr. Miroslava a također dovodeći u vezu sa iskazima drugih svjedoka koji su potvrdili činjenicu da je optuženi bio na licu mjesta priikom zarobljavanja pripadnika V. Korpusa ovaj s ud zaključuje da je upravo optuženi taj koji je prema oštećenima tj. prema B. E. i Ć. N. postupao na način da ih je on ispitivao, tražio da mu kažu koje komandir, te je upravo optuženi taj koji je prema istima primjenjivao silu na način da je sa kraće udaljnosti pucao u B. E. koji je prethodno bio ranjen a da je upravo optuženi taj koji je pucao ispred nogu Ć. N. i na taj način ga pogodio u potkoljenicu a potom ga natjerao da puži prema kući L. Đ. gdje su se nalazili pripadnici vojske SAO Krajine i policije Republike Srbije da oni dalje prema oštećenom Ć. N. postupaju kao zarobljenom pripadniku V. Korpusa bužimske brigade.

Sud je s posebnom pozornošću cijenio i iskaze svjedoka odbrane i to A. F., M. D., O. O., M. A., K. S. te okolnosti samog ponašanja optuženog kako su istakli pojedini svjedoci u pogledu njegovog ponekad nekontrolisanog postupanja, njegove ljutnje što bi bilo produkt njegovog ranijeg života ia njegovog ranjavanja ovaj s ud je provjerio i utvrdio te okolnosti na osnovu neposrednog vještačenja od strane psihologa i psihijatra koji nalaz je u potpunosti prihvaćen. Ovaj sud ne prihvata iskaze pojedinih svjedoka u pogledu da je oštećeni B. E. jednostavno se srušio i pao nakon zarobljavanja ostao ležati na zemlji i da je tu umro isključivo usljed ranjavanja koje je zadobio u borbi te da optuženi a niti njegov zamjenik po nadimku Tajson prema B. E. nisu imali bilo kakvo postupanje. Saslušani svjedoci a posebno Ć. N. su potvrdili da je oštećeni B. E. imao ranu na lijevoj nozi usljed borbi odnosno granatiranja dok je vještak Rakočević dr. Miroslav potvrdio da je kod oštećenog B. E. pronašao rane kako na lijevoj natkoljenici tako i na lijevoj potkoljenici a također i na desnoj potkoljenici te dozvoljava mogućnost da je bilo određenih rana u predjelu grudnog koša i trbušne duplje pošto je našao određena oštećenja na odjeći s tim da u konkretnom slučaju sa sigurnošću ne može tvrditi iz razloga što je došlo do truljenja mekog tkiva a nije našao oštećenja kostiju s tim da ne isključuje mogućnost da su i na tom tijelu tijela nastupile povrede koje sve ukupno ili pojedinačno mogu uzrokovati smrt. Sud ne prihvata iskaze svjedoka odbrane u pogledu da optuženi nije imao bilo kakvog postupanja

prema oštećenom Č. N. nego da je to isključivo činio njegov zamjenik po nadimku T.. Optuženi u svom iskazu datom u svojstvu svjedoka ističe da je on upravo prilikom dolaska do mjesta K. oslobodio odnosno pustio više pripadnika V.Korpusa koji su po navedenom dijelu lutali bez naoružanja. Optuženi je u svom iskazu datom u svojstvu svjedoka jasno ističe da je on bio komandir navedene grupe i da je on dobio borbene zadatke. Saslušani svjedoci tvrde da je upravo optuženi taj koji je komunicirao sa zarobljenim pripadnicima V.Korpusa što tvrdi i Č. N.. Stoga ovaj sud smatra da u konkretnom slučaju iskazi svjedoka u pogledu da je prema zarobljenom Č. N. zamjenik komandira po nadimku Tajson koji je nakon navedenih događaja poginuo za ovaj sud su neprihvatljivi i usmjereni su ka tome da od optuženog otklone odgovornost i njegovo postupanje prema zarobljenim pripadnicima V.Korpusa.

Na osnovu svega naprijed izloženog ovaj sud zaključuje da je dokazano da su utvrđene sve činjenice u pogledu spornog događaja a to je u konkretnom slučaju da je postojao oružani sukob između pripadnika V.Korpusa Armije BH i pripadnika Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna kojim pripadnicima su pomagali vojska SAO Krajine iz okupiranog dijela Republike Hrvatske te specijalna policija iz Republike Srbije, da je navedeni sukob kritičnog dana bio aktivan da su s izvodila borbena dejstva te da u tim borbenim dejstvima su zarobljeni B. E. i Č. N. pripadnici V.Korpusa jer je nesporno utvrđeno da je B. E. bio pripadnik V.Korpusa i Č. N. bio pripadnik V.Korpusa kako iz iskaza svjedoka tako i na osnovu materijalne dokumentacije, te je utvrđena činjenica da su zarobljeni B. E. i Č. N. odložili oružje te da je upravo optuženi taj koji je učestvovao u njihovom zarobljavanju što i optuženi potvrđuje u svom iskazu i svi saslušani svjedoci, da je upravo optuženi taj koji je postupao prema zarobljenom B. E. i Č. N. on ih je ispitivao on je inzistirao da oni kažu koje komandir te je upravo utvrđeno da je optuženi taj koji je prema B. E. pucao sa udaljenosti od 2 metra i to kraći rafal od 3-4 metka te je upravo optuženi taj koji je pucao prema nogama oštećenog Č. N., da je Č. N. pogođen sa jednim metkom te da je upravo optuženi taj koji je naredio Č. N. da puzi u pravcu kuće Đ. L. jer je znao da se kod iste kuće nalaze pripadnici specijalne policije Republike Srbije i da se gore nalazi Legija te svjedok Č. N. je potvrdio da kada je dopuzao do navedene kuće i kada su ga tu opkolili pripadnici NO APZB i kada su ga pitali što tu radi da im je on upravo rekao da je došao do Legije jer ga je tu poslao Brada.

Na osnovu svega naprijed izloženog sud zaključuje, da je optuženi Mujagić Sulejman sa radnjama koje su poblježe opisane u samom dispozitivu ove presude počinio krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ na način da je prema zarobljenicima postupao tako što je jednog zarobljenika lišio života pucajući prema njemu u momentu dok je isti odložio oružje i bio i ranjen i to sa kraće udaljenosti od 2 metra a također prema drugom zarobljeniku postupao na način da ga je tukao a zatim pucao u pravcu njegovih nogu, ranio ga, natjerao ga da puzi, dok je puzao za njim pucao iz automatskog oružja te je zarobljeni pripadnik V.Korpusa Č. N. trpio snažne bolove.

Nakon što je optuženog oglasio krivim za navedeno krivično djelo ovaj sud ga je osudio na kaznu zatvora kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Optuženom Mujagić Sulejmanu sud je izrekao kaznu zatvora u trajanju od osam godina i šest mjeseci jer je sud uvjerenja da je kažnjavanje optuženog ovom vremenskom kaznom nužno radi kazneno pravne zaštite i da se ne može očekivati

kako bi manja kazna dovoljno utjecala na optuženog a također navedena kazna je neophodno potrebna da preventivno utiče na druge da poštuju pravni sistem, da ne čine krivična djela i ista je neophodno potrebna kao zaštita i satisfakcija žrtava krivičnog djela za koje je optuženi proglašen krivim s tim da je ovaj sud cijenio sve okolnosti koje utiču da kazna bude veća ili manja tako da je naročito cijenio stepen odgovornosti optuženog, pobude iz kojih je djelo počinjeno, jačinu ugrožavanja i povrede zaštićenog dobra kao i okolnosti pod kojima je djelo počinjeno i sud nije našao da bi postojale osobito olakšavajuće i okolnosti tako da je kaznu optuženom izrekao u okviru propisane kazne za navedeno krivično djelo.

Pri odlučivanju o vrsti i visini kazne sud je naročito cijenio činjenicu da je krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim počinjeno sa direktnim umišljajem, dakle ne sumnjivim znanjem i htijenjem optuženog o karakteru njegovih radnji i nesumnjivim znanjem i htijenjem na posljedicu navedenih radnji tj. svjesno i voljno postupanje optuženog.

Imajući u vidu sve okolnosti ovaj sud zaključuje da izrečena kazna je u skladu sa težinom počinjenog krivičnog djela, stepenom krivične odgovornosti, okolnostima pod kojima je djelo počinjeno, motivu optuženog za počinjenje djela, ranijem životu optuženog te sud zaključuje da će se izrečenom kaznom u potpunosti moći ostvariti svrha kažnjavanja u smislu opće i posebne prevencije.

Sud kod optuženog nije našao olakšavajućih okolnosti.

Temeljem član 212. stav 3. ZKP FBiH oštećeni sa imovinsko pravnim zahtjevom upućeni su da isti ostvaruju u parničnom postupku jer podaci krivičnog postupka nisu pružili ni djelimični osnov za presuđenje imovinsko pravnog zahtjeva a i oštećeni su se izjasnili da traže da se upute na parnicu.

Temeljem odredbe iz člana 202. stav 1. ZKP FBiH optuženi je obavezan na plaćanje troškova ovog postupka o čijoj visini će se donijeti zasebno rješenje te na plaćanje paušala u iznosu od 500,00 KM a to sve cijeneći da se radi o osobi koja je radno sposobna dobrog imovnog stanja te sud cijeni da plaćanjem navedenih troškova i paušala neće se dovesti u pitanje egzistencija optuženog niti njegove obitelji.

U smislu odredbe iz člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ optuženom je u izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u pritvoru i to od 28.11.2012.godine kada je optuženi lišen slobode temeljem raspisane međunarodne potjernice a potom zahtjeva za ekstradiciju, vrijeme provedeno u pritvoru nakon ekstradicije pa sve do 25.02.2014.godine tj. od momenta kada je optuženom ukinut pritvor rješenjem ovog suda.

Na osnovu svega naprijed navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

ZAPISNIČAR
Rahmanović Senida

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Kapić Reuf

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Vrhovnom sudu FBiH Sarajevo u roku od 15 dana od dana prijema presude. Žalba se podnosi putem ovog suda.

Oštećeni mogu izjaviti žalbu zbog odluke suda o troškovima i imovinsko pravnom zahtjevu.